

Svar:

Det nævnte skøn over antallet af skattepligtige, der er under 67 år, har en skattepligtig indkomst under 40.000 kr. og har et eenfamiliehus, hvis indkomstopgørelse udviser overskud, er udarbejdet på grundlag af oplysninger i Statistiske efterretninger nr. 32 af 11. maj 1973. Her redegøres der for en stikprøveanalyse af selvangivelsernes indtægts- og fradragposter i 1971. Af redegørelsens tabel 6 fremgår, at ca. 22 pct. af enfamiliehusejerne havde overskud på deres ejendomsregnskab, og at ca. 73 pct. af husejerne med ejendomsoverskud havde en bruttoindkomst, der var under 40.000 kr. Endvidere fremgår det af tabel 7, at ca. 57 pct. af samtlige eenfamiliehusejere er pensionister. Det samlede antal eenfamiliehuse var i 1971 635.000 og anslås til ca. 725.000 i 1973. På grundlag af disse oplysninger samt skøn over de ligningsmæssige fradrag, indkomstudviklingen samt statistiske oplysninger om pensionisters fordeling efter indkomst og efter alder, er antallet af skattepligtige, der opfylder de betingelser, som er anført i spørgsmål 5, rent skønsmæssigt anslået til mellem 30.000 og 40.000. Det svarer til mellem ca. 20 og ca. 30 pct. af de ca. 140.000 ejere af eenfamiliehuse, der i 1973 må antages at have overskud på ejendommens indkomstopgørelse.

*Spørgsmål 8:**Ad § 1, pkt. 2.*

Hvorledes fremkommer satsen 40 pct. for afgift ved at hæve i utide? Anses satsen for mere byrdefuld end indkomstskat, jfr. de i forvejen gældende regler? Hvorfor anvendes ikke reglerne for særlig indkomstskat, herunder bestemmelser svarende til dem, der gælder for ophævelse af pensionsforsikringer i utide?

Svar:

Efter boligreguleringslovens § 33, stk. 1, er det den almindelige regel, at lejebeløb, der bindes i Grundejerns Investeringsfond, bliver frigivet gradvis i løbet af en 20-årsperiode, som begynder 15 år efter udløbet af det regnskabsår, hvor beløbet blev bundet.

Efter nærmere regler i boligreguleringslovens § 33, stk. 3, kan de bundne beløb frigives på én gang før udløbet af den normale bindingsperiode, såfremt udlejerens dør, går

konkurs eller kommer under tvangsakkord.

Da de omtalte regler blev indført ved boligforliget i 1966, ansås det ikke for rimeligt at lade udlejerne betale indkomstskat af de bundne lejebeløb, så længe udlejerne ikke kunne disponere over beløbene. I punkt 4, stk. 4, i boligforliget hed det herom:

„De indbetalte bindingsbeløb er fritaget for indkomstskat i bindingsperioden, medens de årlige renter, der udbetales til ejerne, beskattes. Bindingsbeløbene beskattes i takt med tilbagebetalingen.“

På baggrund af det anførte gennemførtes reglerne i ligningslovens §§ 14 B-14 E.

Som et modstykke til, at udlejerens indtægtsfører de lejebeløb, der skal bindes, er det i § 14 B, stk. 1, bestemt, at han kan fradrage lejebeløb, som er indbetalt til investeringsfonden. Beløb, der frigives ved den normale bindingsperiodes udløb, skal til gengæld medregnes i den almindelige skattepligtige indkomst, jfr. § 14 B, stk. 3.

For skattepligtige personer ville progressionen i indkomstkatten ofte føre til en uforholdsmæssigt kraftig beskatning, såfremt der på tilsvarende måde skulle betales almindelig indkomstskat, når der før den normale bindingsperiodes udløb sker frigivelse på én gang af lejebindingsbeløbene for en årrække efter særreglen om død, konkurs og tvangsakkord. Dette er baggrunden for, at der i ligningslovens §§ 14 C-14 E blev indført en afgift i disse tilfælde.

I bemærkningerne til forslaget til § 14 C (Folketingstidende 1966-67, 1. samling tillæg A, spalte 145) udtaltes bl. a.:

„§ 14 C indeholder bestemmelser om afgiftspligt i tilfælde, hvor der ifølge § 33, stk. 3, 1. pkt., i boligreguleringsloven skal gælde særlige frigivelsesregler. Hvor et større bindingsbeløb frigives på én gang, kunne det virke uforholdsmæssigt hårdt, hvis beløbet skulle beskattes efter den almindelige regel i forslaget til § 14 B, stk. 3. Det foreslås derfor, at der i disse tilfælde svares en særlig afgift på 30 pct. af det frigivne beløb. Afgiftsordningen er udformet efter lignende principper som afgiftsreglerne i lov om beskatningen af renteforsikringer m.v. (lovbekendtgørelse nr. 263 af 23. juni 1965, jfr. også betænkning nr. 419 — 1966 om beskatningen af pensionsordninger m.v.).“

Det fremgår af det anførte, at man ved fastsættelsen af afgiftssatsen tilstræbte en